

Kovács Mikó Edina

SZAKÍTÁS

A varjakról azt mondtad: szereted
őket. Kavargó, súlyos tömegük
ólmosra festi az eget. S ez így
tökéletes. Mint gyermekrajzokon.

Beleborzongtam. Nekem mást jelent
fényes ruhájuk: félelmeim tükre.
Nagy terpeszben, a járda közepén
állnak. Kitérek. Néha átmegek;
nem akarom, hogy belém kössenek –
zord őrei a megdermedt világnak.

A hó lopkodja testem melegét.
Egyek lehetnénk még a vacogásban;
de ők nem fáznak. Nekik lételem
a tájra feszülő jégfólia.
Megcsodálják a csipkés zúzmarát,
s a jégbe szoborodott katicákat.
A szuszogó, alvásba bújt magot
fürkészik a földben: hogy megegyék.

(Mozgó Világ, 2005/9.)